

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 612/2020
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 574/19 од 16.10.2019. године, на седници одржаној 28.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 574/19 од 16.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 574/19 од 16.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судске јединице у Кули, Прр 390/19 од 05.07.2019. године обавезана је тужена да тужиоцу исплати по правном основу новчаног обештећења изазваног повредом права на суђење у разумном року износ од 400 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, а одбијен је део тужбеног захтева у износу од 2.600 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 16.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 574/19 од 16.10.2019. године жалбе парничних странака су одбијене, првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка потврђена и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. ставу 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, а према ставу 2. испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. става 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни правних питања у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе и потребе новог тумачења права јер се у конкретном случају ради о парници ради накнаде штете – новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, а тужилац уз ревизију није приложио више судских одлука које би учиниле основаним разлог предвиђен чланом 404. ЗПП за изјављивање ревизије с обзиром на то да постојање различите судске одлуке не указује нужно и на другачију судску праксу.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. става 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. ставу 6. ЗПП против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је накнада штете, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази износ од 3.000,00 евра у динарској противвредности.

Имајући у виду да у конкретном случају побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, ради се о спору мале вредности у коме ревизија, према члану 479. ставу 6. ЗПП, није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**